

גליון 150

ספר ארא

כלה נבנה התשפה

ילדי־הצדיק

כשהאדם צועק כי עוזר לו

מרבינו מוריינו הרוב שליט"א

דבר המשגינה

ילדים צדיקים וחביבים שלום וברכה

אנו נמצאים בנסיבות הקדושים של שׁוּבָּבִי"ם, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִתְּמֻזִּיקִים, מִתְּעוֹרְרִים וּעוֹשִׂים תְּשׁוּבָה. אַחֲד מִסְׂדוֹת הַתְּשׁוּבָה הָוּ לְזִכְרָר אֶת מָה שֶׁנֶּתֶן חֹזֶר בְּפָעָמִים רַבּוֹת בְּלָקּוֹטִים הַלְּכוֹת "הַרְצָוֹן חָפְשִׁי תְּמִיד"!

מה פונת מדברים?

עכשו אני ברוך ה' רוץ' להתמק ולעשות תשובה, דבר ראשון לפני הכל, אני צדיק להחלטתacial: "אני רוץ מהיים לעשות את רצון ה' יתפרק" ... זה בילי קשור לתוצאות, בيلي קשור להצלחות. זה רק קשור לזה שאני רוץ באמות לזכות לעשות נחת רום לה' יתפרק.

באשר אני מפניהם ובאמת רוץ' אני מנסה להתחילה להשתנות, להעתולות ולהתמק, לקבל קבלות. אבל בכל פעם, גם אם לא החלטתי, אני זוכר שדריך ראשון אני רוץ מ... וזה אפ'שרי גם עוד לפני השאלות בז'ר. לאחר שהשתנות, כי הרצון הוא חפשי, כי הרצון הוא בא בראש ג' ושם אני בשים אף' לא אונטר ואומשיך "עוד יותר לרשות" ועוד יותר לרשות עד שבעורות ה' האצלים".

(ליקוטי הלות א' - פסח ט) לאחר שהAIR עליו האמת שידע מרחוק שער התכלית לאתת מיריעות בחיתוונו ולהתקרב להשם יתריך והוא רוץ' ומשתקפק לזה ברצונו תק ומפלג אפלו בעצם רוחקו, על פן בודאי יש לו תקווה להתקרב להשם יתריך תמיד יהי' איך שיריה, כי הרצון חפשי תמיד, כי שם עקר המרות, כי נמשך מבחן נבה מ'אך. וזה בחינת מה תעירו ומה תעורו את האבבה עד שתרחוץ".

מי רצון שנזכה. א' גוטין שבת המשגין נפתלי ביך.

הגוף של האדים מויש' אותו לעברות, האדים חושב יש לו גופו, והוא שעשה תשובה. הוא לא עשה תשובה, הגוף מויש' אותו לראיות אסורים, למחשבות אסורים, מחייב עץ הצעת הגוף יותר חזק מהנפשמה, והוא סוחב את הנשמה לאו שהוא סוחב.

אלמלא היה עוזרו אין יכול לו, הגוף הוא יותר חזק ממי'ר טוב, אבל פיו שאים צועק ה' תעוז לי, אז ה' מיד עוזר לו, אם ה' היוצר רע לא יכול להלחם. אבל אם אדים לא צועק ה' תעוז לי, אז מס ושלום הגוף ימושך אותו לאו שסוחב.

לאו שימשך אותו. כי מחייב עץ הדעת כבר אין כמעט בחירה, הגוף סוחב את הפון אדים לאו שסוחב.

הענש של נחש זה שהוא לא צדיק להתפלל, אבל טערוג על אפיקי מים, אבל בכח לה', איל מתחפש אפיקי מים, החתול בז'ה לה', חמימות בז'ות לה'. חמימה מיחיקה שלא בז'ה, זה הנחש, איפה שהוא חולק הוא מוצא לטאות, אפרודעים, כל מיני חרקים, רמשים.

נחש עפר לחמו, כל אבל מגענו לו כמו עפר, הוא לא צדיק לבא לתפללה. אפ'לו מיחקה בא' לתפללה, אפ'לו מיחקה מתפללה, אבל מיחקה בז'ה; "אבל טערוג על אפיקי מים", "בסוס אגור פון אצפאנ'", חמימות מצפצפות, בז'ות לה'.

האדים הוא סימידי שלא בכח לה', הוא חושב שהוא יודע להחסוך בלבד ה' ירחים עליינו, זה קללת הפה, הוא כבר נחהך לנחש "נוןש עפר לחמו", הוא חושב שפה זו נתלו מוציאים לו, א' זה אמר לי הרаш ישקה שליל נקרונו לברכה, הרבה מישקבסקי מכביר בסידים.

בעין העדשה

בנא השדה - תשפ"ב

רוזאים ניסים

בימים בהיר התחלתי לראות מטופש בשין, בתחילת חשבתי שזו עייפות או משחו אחר זה וזה עבר. כשהבר הזמן וראיתי זהה לא עבר, התחלתי במסע אצל רופאים, אך תרופה אמיתית אף אחד לא הביא לי.

אני לא קשור לברסלב ויוצא לי לקרה את סיפוריו הניסים בזכות התרומות לילדיו הצדיק,

החולתי ואמרתי: "ה' אני מבטיח 500 טה תורה לילדיו הצדיק, אם עד סוף שבוע עבר לי הטשטוש בעין למורי". אמרתי את זה בלילה לפני השינה, ובבוקר באשר קמתי, התופה נעלמה לגמרי כל היה. בחסדו הגדל זה כבר כ' ברוד ה' לעללה מהচי' שנה.

גם האנגלים ספגו מהלומות קשות. אחדים מהם נהרגו, אחדים נפצעו. אין כל ספק כי לבסוף הייתה גבורת ידם של המוסלמים המרוביים, אל מולו הותקפו לפתע מאחוריהם. משמעו הרבי והומבריה את קול הנלחמים, מהרו אל שער הארמון ובמאצים רבים החלו לפתחו. אחר כך מהרו אל מחסן הנשק של האmir, שהיה מוכן לרבי שנשווין, הוציאו משם כלי זיין ככל אשר השיגה ידם ובאו לעזרת המלך.

משחריגשו המוסלמים כי מלחמה להם גם לאחר נפלת רוחם בקרבות וברחו על נפשם, רק מעטים מהם נמלטו, ובهم הכה האביר הומבריה על ימין ושמאל. אחד הנמלטים נחפה לקרוא את המפקח ואת העבדים לעזרה, אולם המפקח נמצא הרוג והעבדים נפוצו לכל עבר.

עם עלות השחר היו ריכרד ומלוויו אוזני הארמון.

בימים המחרת חזר ריכרד, אנשיו ושני מציליו אל מחנה צבאו. המלך רחש תודה לרביו ולאביר אשר חרפו נפשם למען הצילו משבוי ומוות. רב שמשון הפיק ממנה רצון והמלך בקש אותו להישאר בחברתו עד שיחזור למולדתו.

המלך לא רצה לדחות יותר את מועד שובו. המלך פיליפ מצרפת התקונן לחזור לארצו וריכרד דאג פן יתנצל המלך הצרפתי לאחיזותיו.

באנגליה רבו השרים עם אחיו המלך יohan. שאיפתו של ריכרד הייתה לבוש את ירושלים, להמלך מלך בתוכה ולהזור עטורה זה נצחון לביתו.

על אף מעלי הגבורה שבצע בשדה קרב לא עלה בידו לכובש את ירושלים. אומץ לבו בלבד הנחיל את הנצחון במערכות רבות. פעמים אין ספור לא נרתע מלסקן את נפשו וחרבו זרעה מות וחרגו במחנה האויב. הקנאה והמחליקת בקרב הנוצרים שמו לאל את כל הישגיהם והסולטן צלאח אל דין הפקח, חזיר והנבון, השכיל לנצל כל משגה וכשלון שנכשלו בהם.

המשך בשבוע הבא בע"ה.

וכו כל פיוֹצָא בָּזָה, וְלֹא דַׁקָּא בְּכָלִ אֶלָּא
אֲפָלוּ טוֹזָה בְּזִדּוֹ, מִבָּ

○ הלוֹקֵם חוטין וְשׂוֹרֵן אֹתָם גָּגָן
העֹזֶה חֲלִים וְכַדּוֹמָה, פִּיבָּ מְשׁוּם
טוֹזָה, וַיְשַׁׁלֵּחַ לְהַזָּהָר בְּחֻטִּי הַצִּוִּית
שְׁגַפְתָּח שְׁזִירָתוֹ, שֶׁלָּא יְשׂוֹרֵן אֹתָם
בְּשִׁבְתָּה.

לקבול את העלון במיל מיידי שבוע או לכל עניין אחר - שלחו הודעה ל: 0527156621@gmail.com

תקציר: ר' שמשון והאביר הומבריה הכינו תוכנית איך להציג את ריכרד, האביר כיוון שתפקידם פתק אזהרה שר' שמשון כתב.

באותה שעה שכבר ריכרד לנווה. פתאום עפה ברעשaban דרך החלון ועוררה את המלך ונערו משנתם.

"מה קרה אדמונד?" שאל המלך.

הנער הרים את האבן, נתק את לוח השועה ממנה והזכיר את הכתוב לפני המלך.

משמעו המלך את תוכן הכתב, נגע במרוצה אל החלון הפתוח וראה לאור הלבנה את שני האנשים הנצבים בחצר. הם רמזו לו לשток. ריכרד הבין לפשר הרמז, הוא חזר לחדר, פקד על נعرو להעיר את כל המלויים שישנו בחדר הסמוך ולצאות עליהם לחגור מיד את חרבותיהם ולקחת את כל נשקם בידם. גם המלך לבש עד מהרה את שריון הקששים והתייצב בין נאמניו, כשהחרבו הגדולה שלופה בידו.

בלחש הודיע המלך למלוויו את תוכן המכtab שקבל. בקול דומה התיעצו הנוכחים, כיצד ימלטו מהשובים. אחדים סברו, כי יש לנעלם את הדלתות ולהלצות למתקיפים. אחרים יעזו להתרץ מהארמון בכך ולצאת לחופש. שתי הדרכים היו בחזקת סכנה. מה תועלת תצמה אם יחכו בחדר למתקיפים? אולם אם יתפרצו החוצה, עלולים הם ליפול בידי האمير בחשכת הלילה, בסביבה לא מוכרת.

בעוד ההתייעכות נשכחת והנה נפתחה הדלת לפטע והאمير נכנס החדרה בלווית בניו ובעדיו, כולם חמושים ומצוינים. סעד שקיוה להשתלט מהר על המלך היישן, נבהל מאד בראוותו אותו ניצב בין אביריו. המלך נופף את חרבו ובקריאת: "קָבַל אֶת שְׁכָרֶךָ, בּוֹגֶד" התנפל על האмир.

בו ברגע קרבת מכתה תנופה אדייה את ראשו של מארכו. בין שני המחנאות הנלחמים התחולל קרב נורא. ריכרד וగבוריו גילו עליות גבורה. גם בני האmir נפלו חלילים מידי המלך הגבר, בעוד שמלויו הרוג והכו את המוסלמים הרבים.

מלצת הארית – א' ל"ט מלצות שבח

מלוקט מישולחן עיריך ומגדולי הפסקים

חותמת אהבה

○ **מטזה** - העשה חוטין מכך בארך ד' טפחים מכל דבר הגיטה, (בדרך שעושים חוט על ידי שטחברים חוטים זקנים ייחד) פִּיבָּ.

○ **אחד הטזות את האצמר או פשטו או נזכה או שעירות או גידין**

שם _____ משפחה _____ ת"ת _____ כיתה _____
 את התשובות אפשר להגיש עד יום ד'. • הפורטטים נכונה יכנסו להגלה.
 ניתן לשלוח תשובה לפקס: 077-9305-317. לעוני תשובה בפקס להשאייר מס' טלפון שנוכן לחזרה.

פרסים מיוחדים למשתתפים בחברה לאמירת תהילים על עם ישראל

הסביר מה זה טויה? (ליט' מלאכות שבת)

האם מטר לסדר את חווית האכילת שנפתחו שיירטן? (ליט' מלאכות שבת)

מה קורה בשיכם הרاوي לסמייה נספה לרבי? (ליקוטי עזות)

קומיקס ברצלב

מתחת הטלית הוא אם כן מזר מתחד
כי כשמאלשלין
הטלית על
עינו, יכולין
לצבר גון מה
לכון קונו מה
שראין.

אמר רבנן: (שוחט חרין רעיזו)
טוב מאד שיריה לו
תדר מיתך לעונדות
השם והתבזבזת

חודה אונא
שיש לוי תדר
לדבר את
פרטיות את
כל מה שיש לך
בלב.

אר אפלו אם איז זוכין שיריה לו מזר מתחד, אף על
פי כן יצליח להתקבז ולצבר גון לכון קונו.

ברוך
מן הכל
הוא
ההתבזבזות

אושלט שורם טעם

כי מ' שיראל עצמא
לנהג הנאה או נכל
יום על-כל-בונים שעשו
אתת בקדאי זכה
להתקבז אלוי יתבכר
באמת. ואף אם
לפעמים הוא רואה
שאחים הנאה זו מאים
ושנים ואף-על-ו'-לו
קדין לא זכה
להתקבזת כראי אף-
על-ו'-כו יתזע עצמן
ויתר יזטרכי סוף כל
סוד יוציא לו בזדא."

אם יוכל לשבב על הפסח יוסבך אמרים שהוא
לוזר, והוא יוכל אז לדבב פון לכון קונו.

יעוד יש להזהר פוץ
תתפללות לאני שטוף
באמת לנאה הנאה זו
של התבזבזות הקעולה
על הכל שעיאיסוד
שרט השׂרֵך ומטהר
וונטשטה זכי.

אם יכולו עזמו בקדאיו פמנגארען נרגע דוד האלען עעה
עמצעה צמיגת "אעטקה נבל לילה מאת" וכו', (תנחים ו-)

מכוון לבנו שולחים אנו את ברכנו לחתנים:
מרדי מאיר צוקר נ"ד ■ נפתלי הרץ רוזנטיל נ"ד ■
 להגלי הכנסט נזעם על תורה ומצוות, יהי רצון שתזכו לעלות מעלה בעבודת ה'
 ובדרך החסידות, בדרך רבנו הקדוש ומרינו הרב שליט"א.
 מאהלים: ילדי האדי.

